

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

L'UNGLA DEL REI DELS DRAGONS

(conte xinès)

Dibuixos per D'IVORI

L'àvia preguntà a Parfum Cremat, son petit nét, si veia venir Jade Pur, la seva néta. El noi esguardà atentament i digué que no la veia. — Mira vers la muntanya dels immortals! — féu la velleta. — Si, és veritat. La meva germana ve. Però... ai àvia, sembla boja.

El menut, esverat, es redossà en les falldilles de la vella. Arribà Jade Pur desitjosa d'explicar a l'àvia ço que havia vist i oït i deixà a terra les dues paneres que duia plenes d'herbes meravelloses. — He vist i sentit coses terribles — digué la joveneta. — Cal que ara mateix...

sens falta, em concedeixi audiència el gran Mandari. — Parfum Cremat arrencà un gran plor i l'àvia es sentí tota neguitosa. — Jo sé del cert que que ell m'encarregarà una difícil missió. Encomaneu als bonzes de pregar per l'èxit de la meva empresa. A reveure!

L'àvia prou demanà que deixés sense afecte els seus propòsits, mes, ni les paraules de la velleta ni els plors del germanet feren desistir a Jade Pur, la qual se n'anà ben resolta vers Liang-Kiang lloc de residència del gran Mandari de Fo-Kiang.

El magnífic palau d'aquest cobria una gran extensió de terra. Davant mateix de l'entrada principal, dos lleons sostenien una biga de la qual penjava un enorme gong de brillant metall. Jade Pur pujà l'alta graonada i aixecada sobre la punta dels seus petits peus, amb

els punys tancats trucà amb tota la força al mig del gong que treia flames al brill del sol ponent. Per bé que el gong era posat allí perquè el més humil pogués demanar audiència al Mandari, al qual podia exposar els seus g eug es, ningú no havia gosat encara estrenar

el sonador aparell. Per això quan, per primera volta, fou sentit per tota la vila el soroll alarador, hi hagué un pànic terrible i àdhuc el Mandari quedà sorprès. pensant que una gran injustícia demanava reparació.

Conduïda la noia a la seva presència — Augusta tres mil vol es, — el Mandari li parla: — Qui ets tu, noieta que fas tant de soroll? Que t'han fet i quina justícia demanes de ma part? — Que Vostra Grandesa em perdoni — respongué la joveneta, — però jamai la meva pe-

titesa hauria reclamat, per gran que fos la injustícia. Sols vinc perquè es tracta d'un gran servei que puc fer a la Vostra Grandesa. — A mi? — exclamà el Mandari. — O al vostre fill. Jo he estat testimoni d'un prodigi i sé moltes coses que vós heu de saber.

(Seguirà)

AVENTURES D'EN BALDRAGUES I D'EN KORREKETAMAGES

(Acabamen')

Dibuixos de BECQUER

Més sent el pal de Jacob,
l'estruc se'l menja d'un cop.
I en Baldragues, al corral,
fa un gallicidi total.

Tips de panxa amo i estruç,
ensibornen a un eunuc.
I del tètric calabòç,
a la fi toquen el dos.

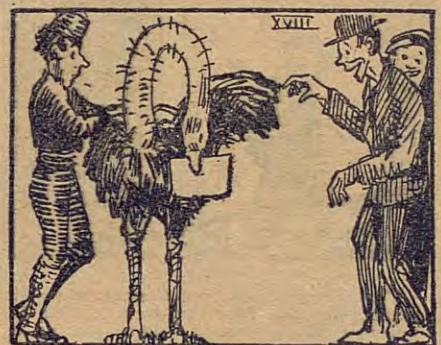
Com que el mar volen passar,
l'austruc s'assoja a volar.
Unes babutxes amb flor
li fan de patinados.

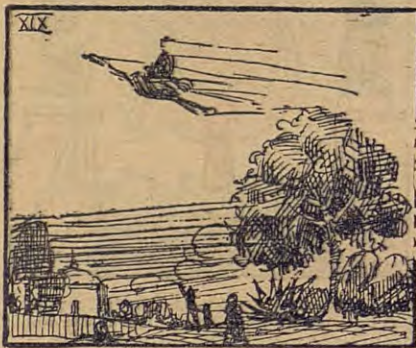
I, d'un vol, sense accidents,
planegen a Quatre Vents.
Però caça un caçadò
i els encerta un perdigó.

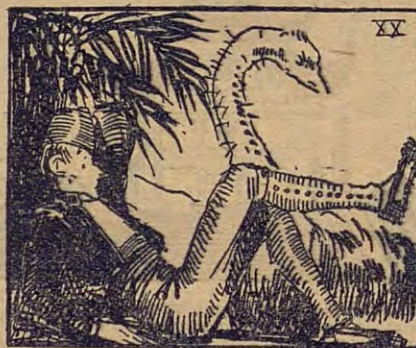
L'aviador un crit exhala;
— Ai, que estic tocat de l'ala.
I diu l'estruc amb raó;
— El que està tocat sóc jo.

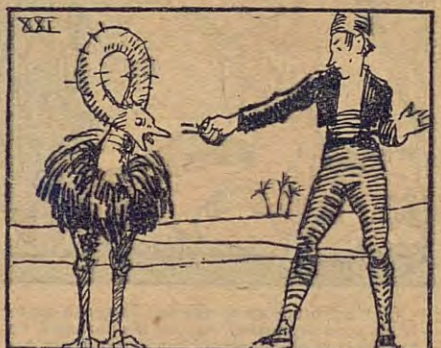
I es fa le'estruc sota el colze
un pegat amb pega dol'ça.
Veient l'avió de ploma
la gentada els pren a broma.

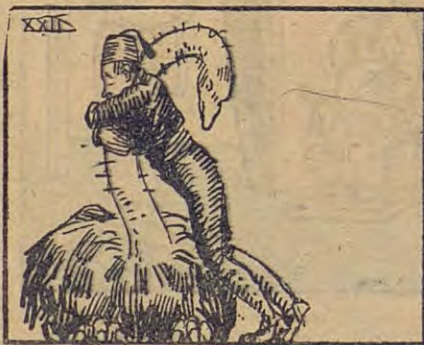
I fugí depressa en Baldragues
amb en Korreketaimages.
Fins a logrà el gran encert
d'aterriçà en un desert.

Dencansen allí una estona,
sense ovirar cap persona.
Com ningú els arma camorra
creuen estar-se a la torre.

Però el temps han de passar
sense res per queixalar.
Entremig de les pedretes
es fan la vida a palletes.

Però a en Korreketaimages,
fa la patota en Baldragues.
I li toca al pobre estruç
el morir rostit o amb suc.

L'estruc, que es un gemarús,
cuita a fer-se al coll un nus.
Però se l'estreny tan fort
que el pobret es queda mort.

En Baldragues, eternit,
vol occir-se tot seguit.
I acaba sa vida crua
tot fent-se un nus a la cua.

Hecquer

RECORTS D'ULTRA TOMBA

Dibuixos d'En CORNET

Dr. MANUEL MORAGAS

UAN veritat és que la por fa veure fantasmes! En aquestes pàgines, honorades per les firmes preclares d'Apeles Mestres, Ruyra, Carner i altres, he llegit contes que ensenyaven aquesta veritat.

Però no és conte el que vaig a contar-vos, sinó un fet ben recentment succeït aquests dies entre nosaltres, en nostra mateixa capital.

* * *

Heus aquí el que sentí contar un metge a un dels seus clients que acudí a sa consulta en cerca de guariment de molèsties que li prevenien des de la data que va sofrir un fort espant.

Com fou aquest?

* * *

El bon home tenia la dona a l'hospital, on aquell mati havia sofert una molt delicada operació quirúrgica. Bé és veritat que li havien dit que l'èxit havia coronat la destresa del metge operador, però és allò: «no es pot dir blat fins que és al sac i ben lligat...» Ell sabia de quina manera s'havia anat decandint la seva dona fins que s'havia decidit a entregar-se a les mans del cirurgià; ell recordava els encàrrecs i advertències que a tall de darrera voluntat li havia fet la seva muller en despedir-se d'ella el dia abans d'entrar a la Santa Casa. El pensar que podia morir la mare dels seus fillets l'emplenava de tristor i d'angúnia, i en aquests tristos sentiments que amargaven la seva ànima també hi participaven les veïnes, aquelles piadoses veïnes que, mentre la mare estava en el llit de dolor, cuidaven aquells angelets, procurant no trobessin a faltar massa la seva lloca, entreteint-los durant el dia; deixant-los, en arribar la nit, ben abrigadets al llit en braços de l'àngel de la son.

Amb el cor trist arribava el bon home a casa seva quan, en obrir la porta del pis i donar uns quants passos en son interior en cerca de la clau que, en voltar-la, li tenia que il·luminar l'estança, instintivament i amb esglai reculà en sentir una cosa flonja, freda, impalpable, que acariciava sa cara sens fer el més petit soroll. Sens donar-se'n compte es trobà fora de l'habitació en el precís moment que arribava la veïna que l'havia vist entrar i, àvida, li anava a preguntar noves de l'operada.

Quelcom debía notar en la cara del bon home, que senyallava que «alguna n'hi passava».

—La vostra dona és morta? — pregunta, anguniosa, la bondadosa veïna.

A la resposta negativa que obtingué volgué esbrinar la causa de l'ensurt que es pintava en la cara del pobre marit, i apretat aquest a preguntes, acabà, per fi, per confessar el cas estrany que li acabava de passar.

Aquesta curta conversa passava en el replà de l'escala, i en anar de nou a penetrar a l'habitació, junt amb un crit esfereïdor, tornà a sentir altra volta aquella freda carícia en la cara, que aquesta vegada també fou sentida per la veïna, que, en recular, exclamava també: —La vostra dona és morta; — però no aquesta vegada amb to interrogatiu, sinó amb ro-

tunda afirmació. A l'ensens que queia de genolls en terra, pronunciant les sacramentals paraules: — Què voleu de la part de Déu?

Als pocs moments tots els veïns de l'escala estaven agom-bolats en aquell replà, i en llurs cares estava pintat, quan no l'espant, la transcendental importància d'aquells instants en els que una ànima de l'altre món s'apareixia; es venia a despedir de son marit i de sa veïna amb una flonja i freda carícia, donant lloc a càbales i comentaris sobre lo que volia dir o presagiar aquell cas insòlit o poc comú.

Sols Déu sap fins on haurien arribat de deducció en deducció, si en obrir-se el llum d'electricitat no hagués vingut, junt amb la claror, la solució del problema que tan aparatós es presentava a sa imaginació, llavors sols preocupada per pensaments de fantasmes, ànimes en pena i aparicions d'ultra-tomba.

I la solució no era altra que un globus mig desinflat, que durant el dia havia entretingut els fillets de la que en aquell

moment ja creien difunta, globus que en adormir-se els nens havien deixat abandonat, i que en vagar per l'habitació amb la corrent d'aire produïda en obrir-se la porta, anà a topar a la cara del que primer entrava a l'habitació.

* * *

Quan cert és que la por fa veure fantasmes. Si no tinguéssim la pensa imbuïda per presuncions, prejudicis i idees falses de papus i apaïcions, no es sofririen mai els efectes depriments de la por. Deixem d'imbuir aquestes idees als infants i estaran aquests curats de la por. Però quan aquestes idees parasitàries s'han anat apoderant de la imaginació de l'infant, per elles vol explicar els més innocents episodis de la vida i tendeix a voler explicar els fets més trivials i innocents per la intervenció de poders sobrenaturals i productes de la fantasia. Una vegada coneguda la veritable causa del fet que ens ha produït la por, es comprèn la ridícula causa d'aquesta, i la por desapareix i junt amb ella els fantasmes que li havien donat naixença.

Dr. MANUEL MORAGAS

Història d'enamorats

Rondalla llarga contada per Clovis Eimeric

(Acabament)

En arribar a la finestra els porticons eren tancats. Sort que en Desferra duia l'espaseta curta del gegantàs a manera de daga, i va estellar les fulles com qui no fa res!

D'un bot va trobar-se en mig de la cambra, on era esvaïda i ja de la color de la cera la formosa i dissortada reina.

La recollí d'un braçat, i amb ella a l'espatlla anà per davallar per l'escala de corda. Ja hi tenia el peu, quan un crit de la gernació, esgarriada, el féu deturar. Les flames de més avall havien cremat l'escala i era tota curta, i prest no en restaria més que cendra.

Aleshores correngué a la porta; amb l'espaseta pogué obrir-la fent saltar el forrellat, i anà baixant de dos en dos els graons de la torratxa.

Al primer replà l'esperaven sis traidors disposats a occir-lo, però ell, només que amb l'espaseta, va obrir-se pas, car tots els acers relliscaven en la fulla que encara tenia sang del drac.

Seguí davallant, mes el fum no el deixava respirar i perdia forces. Sense-parió no podia valdre's per si mateixa. En Desferra començava a ensopegar...

A la darrera graonada li fallà el peu, i ell i la dolça càrrega caigueren esmortuïts damunt del sol ja roent.

Al pes, les vigues del trespol, recremades, cediren, i entre una nuvolada d'espurnes, pols i fum, es soterraren per sempre al peu mateix de la torratxa els dos enamorats.

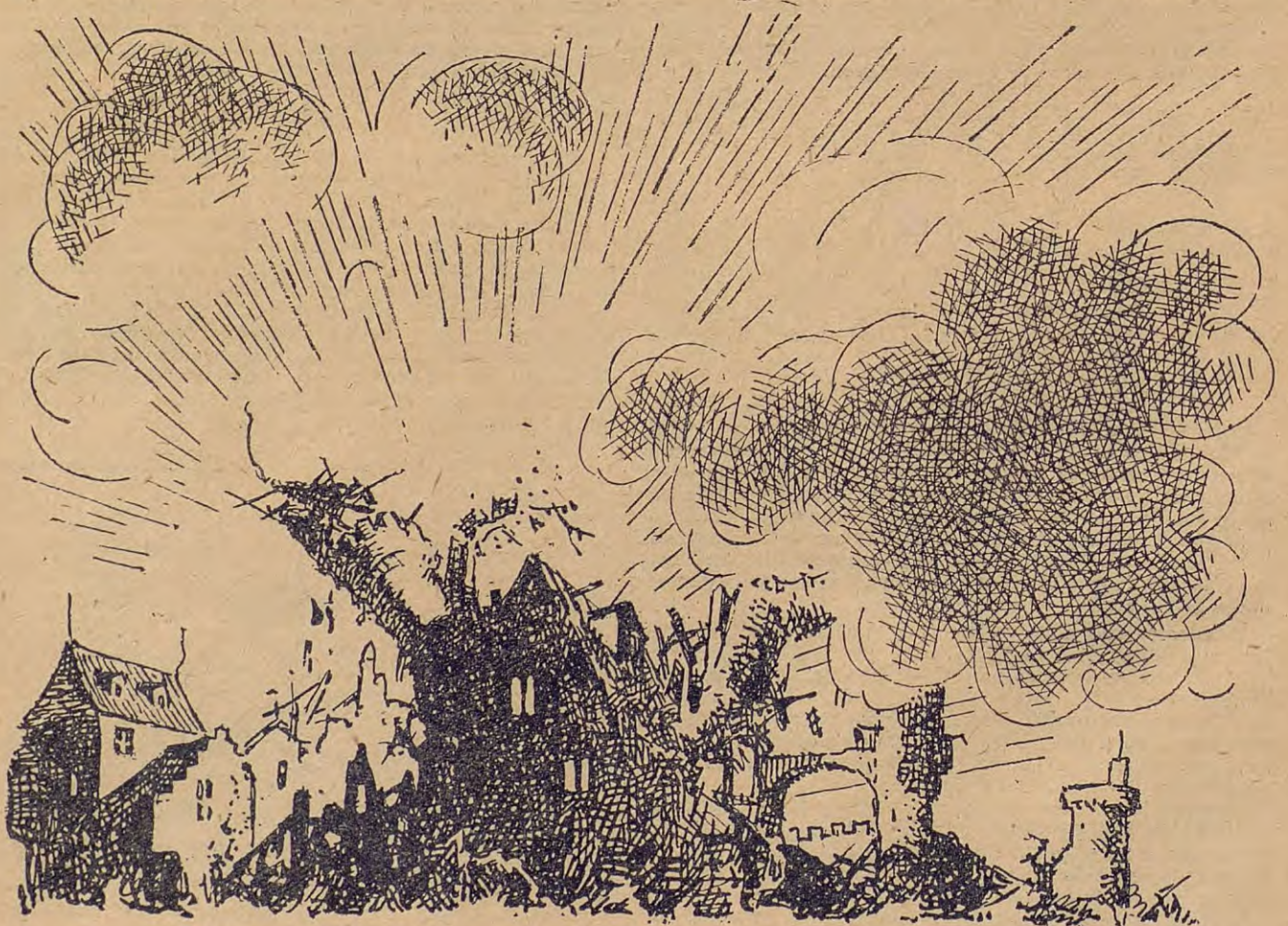
Caigut el casal, foren cercats els restes dels dissortats reis, però qui reconeixeria entre les cendres, una cendreta més? Els vestits fets pols, els joiells fosos, les pedres tornades uns filets llampants però disformes; no fou trobat més que el cos ennegrit dels cavallers traidors, que ni les flames s'havien dignat més que torrar-los. L'infern ja els cremaria!

El dol en el reialme fou extraordinari. Es celebraren grans funerals, les ploraneres de tot els país hi concorregueren i la Cort vestí de negre un any. No s'era vista mai una pena tan llarga.

El gegantàs trobador, sol·licità del Senescal el dret d'escorcollar entre les cendres, i com que era home popular, i a la fi, res li importaven al Senescal aquells restes sense valor, li fou atorgat el que volia.

I se'l veié amb una escobreta, que ho anava destriant tot i separava curosament les cendres, ara un polset aquí, ara un polset allà, com si les analitzés.

Tres anyades hi passà fent tries i més tries. Per fi, degué trobar el que cercava, car va arrencar en plor i va dir:

— Vosaltres sou aquells enamorats de sempre, purificats ja de tota sutzura de la vida! Déu siga amb vosaltres!

Recollí la cendra triada en el palmell de la mà, cloqué fermament aquesta i no se'l va veure més en tot el reialme.

Després d'un temps, un altre en vé

«— Què farieu, dama, vós,
si enfront el veiéssiu ara?
— Faria els rosers florir
i les poncelles badar...»
(Cançó popular)

Gamba que gamba, el gegant, sense descloure el palmell de la mà, anà corrent terres i més terres. Com que tenia la passa llarga, feia molt de camí en ben poques hores.

En posar el peu al capciró d'una muntanya, car passava de serra en serra, cercà una rasa sabatera, on feia temps que no hi creixia herba de cap mena...

La gent del país, deia:

— Una vegada uns caçadors hi pegaren foc al bosc i no ha tornat a fruitar la terra.

El gegant obrí aleshores la mà, hi pegà un buf, i el polsim que hi duïa volerà espais amunt i va rompre a cañtar, que haurieu dit que era una parelleta de rossinyols.

El gegantàs els contemplà somrient, i digué:

— No, no m'ha enganyat el perfum que feien de cosa santa i pural

Després els cridà:

— Tits, tits, veniu que encara no s'és acabaça la meva missió!

I els rossinyols: corregueren a posar-se en la pitrera del gegantàs, que seguí caminant, caminant, fins arribar a una altra terra, i a un altre bosc, on també hi havia un reconet pelat...

No pas gaire lluny d'allí hi blanquejava una masieta alegre com un niu de rossinyols.

— Tits, els meu tits, voleu a casa vostra, que hi ha qui us esper!

Els rossinyols de les cendres esvolatregaren, flairaren

l'horitzó, i d'un vol, corregueren a posar-se en una finestreta de la masia blanca.

Després, el rossinyol empenyé una nova volada i va deturar-se en un camp llaurat, mentre la seva companya entrava en la caseta, saltironant alegrement.

El gegantàs plorà i rigué de goig. De les llàgrimes en sortí un perfum com d'aigua florida, que s'escampà per la rodalia, i una veu fresca i enternidora ressonà en la casa, que semblava nascut del cor, i era només una cançó de gesta, on s'hi desgranava una història d'enamorats.

Al camp llaurat hi ressonà una altra veu jove i ferma, amb el mateix cant, i tot d'una, l'Andreuet, que acabava de llaurar i deixava la rella per a tornar al reclam de la Madroneta, que al brancal de la masia cantava esperant l'espòs.

Quan foren junts s'abraçaren, i la Madroneta li digué a l'Andreu, que reia de gust, en veure a sa estimada:

— Cuita, Andreu, que he vist una cigonya voltant per la teulada...

— Potser hi ha fet niuet...

— Potser... — i el marit i muller es contemplaren llargament i acabaren per tornar-se vermells tots dos i fer-se un llarguíssim petó.

En deixar-se, pujaren a la solana i... sí, al caire mateix de la xemeneia hi havien dos infants, rossets i amb unes galletes vermellones, que semblaven pastats amb maduixetes.

— Guaita, Andreu! Un nen i una nena! Seran per tu i per mi!

I els recolliren i els escalfaren a petonets i galindaines, i els vestiren de blanc, i mentre en la tebior de l'alcoveta, de bell nou emblanquinada, diríeu que hi havia serafins, de tantes resplendors de cel i de tan encens, a fora hi refileven tots els rossinyols de l'encontrada, ensems que per l'espai s'estenia un nuvolet blanc que tenia l'aire d'un gegantàs, que s'assemblava a Nostre Senyor.

L'Andreuet i la Madroneta foren feliços per sempre més. Ja havien patit bé prou!

UN RETALLET DE CADA COSA

EL JOC DEL GUANT

El director del joc agafa un guant, i el tira al jugador que té al davant, dient-li: «Et tiro el meu guant»; el jugador preguntarà: «Perquè em tireu el guant?»

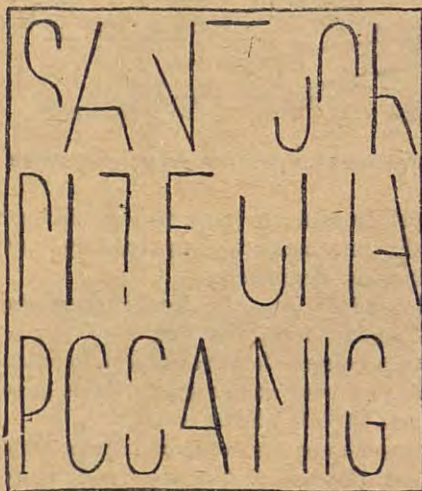
La contesta sempre deu rimar en ant, per exemple: «perque sou molt galant», «perquè feu bon semblant», etcètera.

A la més petita vacil·lació es pagarà penyora, havent de tenir en compte que el guant es tirarà a la persona que es tingui al davant; aquesta a la que s'assegui al costat de qui l'hi ha tirat i així successivament donant la volta. Qui s'equivoca, paga penyora.

També pagarà qui deixi caure el guant a terra; l'obligació és agafar-lo amb la mà o rebre'l a la falda.

Observant aquestes dues últimes regles del joc, aquest resulta molt divertit.

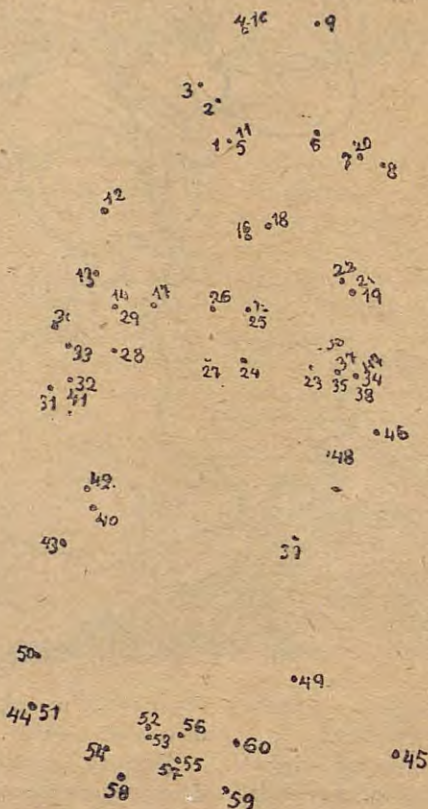
LLETRES INACABADES

Acabant de dibuixar obtindreu el començament d'una poesia d'en Josep M.ª de Sagarra.

El teu amic veritable, et socorrerà en la teva necessitat, plorarà si t'entristeixes, no podrà dormir si tu vetlles i compartirà amb tu les penalitats del teu cor. Aquests són els signes veritables per distingir el fidel amic de l'adulador enemic. — SHAKESPEARE.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

MANERA DE FER PASSAR L'OLOR DE PINTURA FRESCA

Tal vegada a casa vostra us haureu trobat que havent pintat recentment una habitació, hi esteu incomodats per la fortor de la pintura fresca. Ara us explicarem un procediment que va molt bé i que el podeu comunicar als vostres pares quan us trobeu en un cas parell.

Es posa dins la cambra acabada de pintar, un o dos recipients dintre dels quals hom hi haurà de posar una barreja de 250 grams de clorur de calci i 15 grams d'acid sulfúric.

Es tanquen les portes i finestres i es

manté així l'habitació per espai de mig dia.

Seguidament enceneu foc a la xemeneia o en un perol i deixeu obertes les finestres i portes un parell o tres d'hores.

Després d'aquesta operació, hom pot tornar a ocupar la cambra sense sofrir la mes petita incomoditat.

De Birmingham hom podria dir-ne el país de les agulles. Les manufactures de Birmingham produïen abans de la guerra, uns quaranta milions d'agulles diàriament.

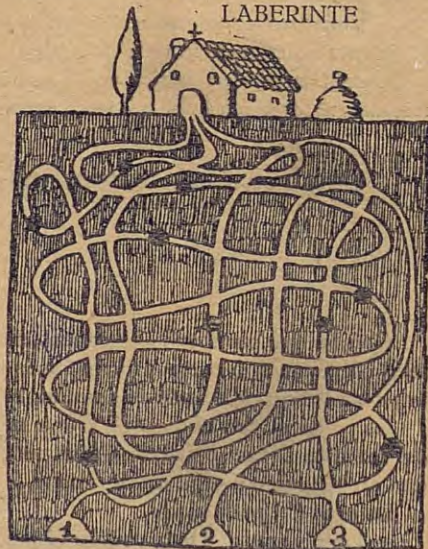
Les darreres estadístiques asseguren que actualment ha doblat aquesta quantitat amb tot i que les agulles com tots els articles han augmentat fortament de preu.

No es pot negar l'interessant d'aquestes dades. Ara el que ens agradaria saber, és on van totes aquestes agulles i què se'n fa, car després de tants anys que se'n fabriquen, tot el mon n'hauria d'estar farcit.

El ciutadà honest ha d'abstenir-se de l'abús de l'alcohol, començant per evitar aperitius, licors, etc.

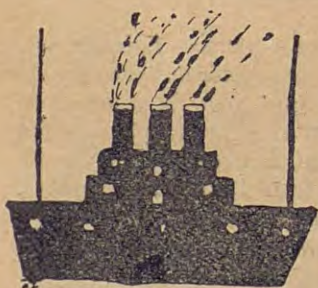
R. RUCABADO

LABERINTE

Quin camí deu seguir-se per arribar a la casa sense caure en cap pou negre?

GRAN CONCURS

N.º 25 - F. TORRUELLA

N.º 26 - ROSER ESTALELLA

N.º 27 - AMADEU ESTALELLA

N.º 28 - AURELI PUIG

JEROGLIFIC

EL VELOCIPED FATAL

Ve't ací un excel·lent títol per un film i títol que escau meravellosament a la bicicleta que fou la causa de que unes setmanes enrera comparegués davant dels tribunals de Londres un vulgar lladregot.

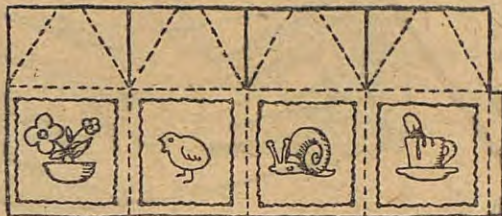
En efecte, el primer propietari d'aquest velociped funest, morí a la Gran Guerra; com a conseqüència d'aquest fet esdevingué de propietat del seu germà qui fent de fuster caigué d'una bastida morint a l'acte. Un repartidor de diaris qui la comprà als seus parents, un dia mentre anava dalt de la fatal bicicleta, embestí per un camió, morí del cop.

Per últim, el lladregot abans esmenat, la robà d'un llibreter que l'havia comprada a la mare del repartidor de diaris. Fou agafat per la policia mentre fugia amb el velociped fatal i com si no n'hi hagués prou, el policia que s'endua a la prefectura la màquina i el lladregot, fou embestit i esclafat per un auto.

PER A LES NENES

UN LLUM ARTISTIC

Com que en els concursos del VIROLET heu demostrat tenir moltes aptituds

artístiques, us proposem de fer aquest llum que us quedarà molt bonic.

S'agafa un troç de paper grandet, blanc o de color, i s'hi dibuixen les ratlles que marca el model.

A cada cara, s'hi fa un dibuix amb colors o una ombra xinesca.

Fets els plec's convenients, s'engan-

xa amb goma o es cus amb un punt que no es vegi gaire, i tindreu un llum de molt efecte.

TALLARETA

FRANQUESA D'UN MINISTRE

El culte a la monarquia i el respecte al protocol no van, com algú ha volgut fer creure, necessàriament units.

Un cas que ho prova ben bé, és el següent:

L'advocat bretó Corbières, ministre de Luís XVIII, era un fervorós monàrquic.

Un dia que estava despatxant amb

Lluís XVIII, sense mirament de cap mena posà damunt la taula del monarca, primer el mocador, després les ulleres i per fi la tabaquera. Quelcom sorprès per aquesta franquesa, el sobirà digué al seu ministre:

— I doncs, senyor de Corbières, que voleu buidar les vostres butxaques?

— Vostra Majestat — respongué tranquil·lament el ministre — potser voldria que me les omplís?

Aquesta anècdota consta en el diari del pintor Eugeni Delacroix, el qual afegeix:

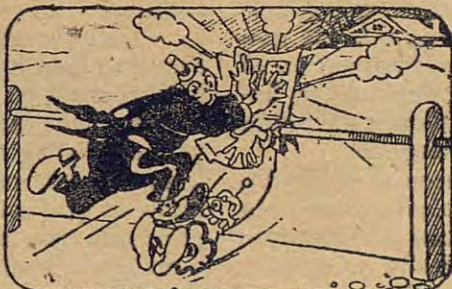
«Quan anunciaren a l'àvia de Corbières que el seu nét havia sigut nomenat ministre, exclamà:

— La revolució no ha acabat encara, ja tenim per ministre a Pierrot».

UNA VENJANÇA QUE SURT MALAMENT de Comic Cuts

Com que en Tommy es vol venjar, pensa amb què el pot empipar

Com que veu que està distret me li venta un gran bolet.

Prò l'altre fa contracció i el fa caure de cantó.

I mentre s'ha remullat, li diu: Noi, què t'ha passat?

Solucions al número passat

Al trenca closques: *Sort.*

Al jeroglífic: *Auditori.*

Mots creuats:

T	O	S	S	O		
P	A	E	L	A		
I	M	P	R	O	P	I
B	O	T	R			
D	O	R	A	L	A	
O	R	P	R	A	T	
L	I	L	A	U		

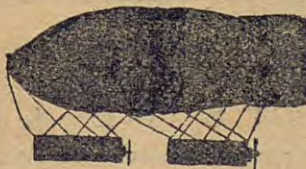
D'OMBRES XINESQUES

N.º 29 — MERCÉ POTAU

N.º 30 — EMILI GARCIA

N.º 31 — MARIUS NIN

N.º 52 — JOAN PRUNA

EN PERET

(Acabament)

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

La funció anava a començar

Àparegueren dos pallassos calçant unes grosses sabates i vestint la indumentària al revés els quals des-

prés de fer algunes ganyotes i piruetes xocants anunciaren les fetes còmiques d'un Ruc. I sortiren dos ases ensinistrats fent escolta a un noi que es deia, Ramonet que portava el llibre primer dessota el braç i anava *embellit* per unes grans orelles de paper d'estrassa. No en volgueu mes, de gatzara! El pobre Ramonet anava abillat de *pallasso ruc* i els *pallassos savis* els que tenen el talent de fer riure els nois advertiren al públic que hom anava a fer-li endevinar les lletres. Res, que l'escena fou per demés divertida i hagué de repetir-se vuit o deu vegades.

Després del primer es representà el quadre segon: Aquest seria per en Lluiset qui no treia mai els comptes. I en Lluiset sortí acompanyat d'un aset de panxa blanca que s'hi divertia de valent quan li demanava: Quantes orelles es reuneixen en aquest Circ, Lluiset, comptant les dues teves i les meves?... No cal dir que arreu del Circ esclafien fortes riallades.

I finit el segon quadre, es representà el tercer que era en Cisco que si bé era estudiós en canvi es guardava el plaer d'aturmentar els gats, apedregar els gossos o d'abastar nius i altres maleses.

I en Cisco sortí a la pista acompanyat dels cavalls de coloraines, dels galls tornasolats, de les gallinetes comediantes, de les zebres, les panteres i els elefants els quals, tots, li tiraren en cara molt grotescament el seu mal gest envers les bèsties i fou la foca qui li etzivà una

esgarrapada al nas i l'elefant qui l'obsequià amb una dutxa, restant a la fi com un Sant Llàtzer! I no en volgueu més, de rialles en el Circ!

Mentrestant, la tarda finia i amb ella la festa. En Peret corregué a acomiadar-se del clown del vestit titil·lant que era el director i aquest li digué:

— Senyor Peret: Em dol que les pallassades de vostres companys no us hagin fet ni tan sols somriure... Per què?

— Senyor director, no cregueu pas que en Peret no hagi agraït de cor l'acollida que hom li ha dispensat en el Circ. Contrariament tal volta a ço que vós creieu, agraeixo vostra estima envers mi distingint-me en ocupar la Llotja de preferència i fent-me honor aquest estol de nois estudiosos que estimo i vostres savis actors. Mes permeteu que us adverteixi que la tristesa m'ha humitejat els ulls puix el meu esperit no somriu davant de la malaventura del pròxim. Jo estimaria en vostre Circ no actuessin mai més *pallassos rucs* i jo voldria que tots vinguessin a formar un sol públic sense distincions i descansant de nostre estudi trobaríem el premi aquí esplaiant nostre esperit amb vostres divertides pensades i estimant vòstres elefants que ens fan divertir.

El clown director abraçà emocionant a en Peret el qual en arribar a la seva casa humil ho contà tot a la seva mare: Mare, mare, jo voldria que a l'Escola tots els nois s'estimessin, — li deia — els bons allixonant amb estima els dolens i els dolents no burlant-se dels rucs! veritat mare?

— Sí, Peret, — contestà ella besant-lo, — beneïts els que com tu viuen i creuen en un món de meravelles!

Acabada la preciosa rondalla d'en CLOVIS EIMERIC, *Història d'enamorats*, hem pogut obtenir el permís per a publicar la sèrie de magnífics contes de N'APELES MESTRES

NITS DE LLEGENDA

El nom de l'autor és prou conegut per que tinguem de fer l'elogi d'una de les obres més reexides del famós dibuixant, poeta i músic.